v přítomné případě použíti subsidiárních ustanovení obchodního, resp. občanského zákona.

Žalobkyně přišla ke škodě tím, že poštovní orgán při doručování rek. dopisu nesprávně si počínal, ježto listonoš dopis ten místo aby jej, nezastihnuv osobu k přijetí oprávněnou doma, uložil na poště, vydal služebné, kterou nelze počítati za člena rodiny adressáta. Opomenutím těchto pro doručování rekom. dopisů daných předpisů a opatrnosti jest dáno zavinění poštovního orgánu a musí za škodu tím vzniklou poštovní erár ručiti.

Nesprávným jest konečně tvrditi, že škoda vznikla zaviněním žalobkyně, neboť táž nebyla povinna ihned po splatnosti pohledávku jí postoupenou žalovati a nemůže vyčkávání se žalobou zbaviti žalovaného povinnosti ručení za škodu vzniklou nesprávným doručením rekom. dopisu. — Bylo tudíž odvolání vyhověti.

C. k. nejvyšší soud změnil rozsudek odvolací a obnovil rozsudek prvé instance s tímto

odůvodněním:

Revisnímu důvodu č. 4 § 503. c. ř. z. nelze upříti oprávnění. Není pochybnosti o tom, že vzhledem ku ustanovení § 1317. obč. z. a čl. 421. obch. z. neplatí v přítomném případě ustanovení občanského neb obchodního zákona, nýbrž řád pošty listovní ze dne 6. listopadu 1838 č. 302 sb. z., poněvadž tímto zvláštním předpisem upraveno jest ručení veřejného dopravního ústavu, jakým jest pošta, za škody ústavem tímto nebo jeho orgány způsobené. Dle předpisů tohoto řádu poštovního (§ 2. lit. a) a § 20.) jest ručení pošty při dopravě rekom. dopisů omezeno pouze na případ ztráty.

Naproti tomu vidno z ustanovení § 2. lit. c) řádu pošty listovní, které jakožto všeobecný předpis též pro rekom. dopisy platí, že pošta nepřejímá žádné ručení za následky nesprávného doručení takových dopisů. Při tom dlužno podotknouti, že slova §u 2. lit. c) »Für die Folgen irriger Zustellung« nejsou pouhým nadpisem, nýbrž tvoří text zákona a další passus: »Endlich übernimmt die Postanstalt . . .« pouze dodatečné ustanovení (Zusatzbestimmung) obsahuje.

Poněvadž pak v přítomném případě žalobní žádost opírá se o ručební povinnost pošty za následky mylného doručení rekom. dopisu, toto ručení však dle zákona nepozůstává, bylo žalobu zamítnouti.

Dr. Haičman.

Odevzdání věci ať movité, ať nemovité na místě placení z důvodu přijaté zápůjčky, neoprávněného přivlastnění si peněz, náhrady způsobené škody a pod. chová v sobě veškeré známky smlouvy kupní, která mezi manžely vyžaduje ku své platnosti formy spisu notářského.

A. zmocnila svého manžela B. ku prodeji svých pozemků, načež tento pozemky prodal, kupní cenu zadržel a pro sebe upotřebil.

Náhradou za to odevzdal B. své manželce ústní smlouvou své nemovitosti.

Žalobě A. na dědice B-ovy o uznání této smlouvy a práva vlastnického k odevzdaným pozemkům první stolice vyhověla.

Soud odvolací žalobu zamítnul, shledav v obou právních jednáních smlouvu směnnou, která vyžaduje ku své platnosti formy spisu notářského.

Soud revisní dovolání A. nevyhověl a připojil tyto

důvody:

Dovolání A. odporuje rozsudku stolice druhé z revisního důvodu č. 4. §. 503. c. s. ř., který provádí v tom směru, že tu není řádné smlouvy směnné, poněvadž A. přijala do vlastnictví pozemky B-ovy jen náhradou za to, že si tento kupní peníz za nemovitosti A. náleževší a manželem třetím osobám prodané neoprávněně přivlastnil, tak že tu předpisů zákona ze dne 25. července 1871, č. 76. ř. z., použiti nelze.

Názoru soudu odvolacího, že by tu bylo smlouvy směnné, ovšem přisvědčiti nelze. Nesmí se zapomínati, že B. nekoupil pozemky své manželky pro sebe, že spíše tu byl jen zmocněncem a že jeho prostřednictvím koupily ony pozemky osoby jiné. Než tolik je dle závazného zjištění soudů nižších jisto, že B. pozemky ty prodav, strženou kupní cenu manželce neodevzdal, ji zadržel a pro sebe upotřebil. Dále jest zjištěno, že B., chtěje A. poskytnouti náhradu, smluvil se s ní ústně, že jí za to odevzdává do vlastnictví své pozemky. Odevzdány byly tudíž ony pozemky na místě placení (§ 1414. ob. z. obč.), úmluva ona jest pak úplatným právním jednáním, které chová v sobě veškeré známky k u p n í smlouvy (§ 1053. ob. z. obč.). Nerozhodno jest, jakých slov strany při tom použily a že o nějaké kupní smlouvě nebylo řeči, nýbrž o poskytnutí odškodnění; vždyť každé právní jednání dle své pravé podstaty posuzováno budiž (§ 916. ob. z. obč.). Je-li ale ona smlouva kupem, pak vyžaduje vskutku k své platnosti formy spisu notářského dle zák. ze dne 15. července 1871, č. 76 ř. z. (§ 1., lit. b), poněvadž zákon čelil tam, aby se předešlo všemu ukvapenému a nepředloženému uzavírání smluv mezi manžely. Této formy nebylo zachováno, pročež žalobní prosbě chybí každý právní podklad.

S tohoto hlediska není rozsudek soudu odvolacího právně mylným, revisního důvodu č. 4. §. 503. c. s. ř. tu tedy není. Neodůvodněné dovolání slušelo proto zamítnouti.

(Rozhodnutí nejvyššího soudu ze dne 12. listopadu 1912, č. j. Rv V 2685/12.) F l i e d e r.